

1.

3. WYROK ŁĄCZNY

4. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: p. o. staż. Alicja Matwijewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przystępności Zorganizowanej i Korupcji H. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 listopada 2021 r.

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec **M. K. (M. K.)**

5. syna W. i G. zd. K.

6. urodzonego dnia (...) w J.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w T. (...) Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. z dnia 17 maja 2019r., sygn. akt **VI K 145/18**, zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Okręgowego w G. (...) z dnia 25 października 2019r. sygn. akt VI Ka 737/19 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 października 2017r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; postanowieniem Sądu Okręgowego w J. (...) z dnia 25 lutego 2020 r. sygn. akt III Kow 1412/19/el udzielono skazanemu zezwolenia na odbywanie w/w kary w systemie dozoru elektronicznego; kara została wykonana przez skazanego w systemie dozoru elektronicznego w okresie od dnia 28 lutego 2020 r. godz. 15:28 do dnia 27 lutego 2021 r. godz. 02:39;

II. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 05 lutego 2021 r., sygn. akt **III K 87/20**:

a) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w dniu 23 kwietnia 2016r. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) zł każda,

b) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione w okresie co najmniej od lipca 2017 r. do grudnia 2017 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c) za ciąg czterech przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionych w okresie od dnia 09 września 2017r. do dnia 16 grudnia 2017r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) zł każda,

przy czym kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 60 (sześćdziesiąt) zł każda; na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 30 stycznia 2018r., godz. 06.06 do dnia 24 grudnia 2018r.;

przy czym skazany obecnie od dnia 19 maja 2021r. godz. 14.30 odbywa karę pozbawienia wolności i ma ją odbywać do dnia 21 grudnia 2022r. godz. 14.30;

***

1. Rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w P. (...)z dnia 05 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 87/20.

2. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 §2 k.k. i art. 91a k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24.06.2020r. w zw. w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. z dnia 17 maja 2019 r., sygn. VI K 145/18, opisanym wyżej w pkt I oraz kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...)z dnia 05 lutego 2021 r. sygn. akt III K 87/20, opisanym wyżej w pkt II lit. a, b i c i wymierza skazanemu M. K. **karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

3. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okresy odbywania kar:

a) w sprawie Sądu Rejonowego w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. sygn. akt VI K 145/18 tj. okres od dnia 28.02.2020r. godz. 15.28 do dnia 27.02.2021r. godz. 02.39,

b) w sprawie Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2021r., sygn. akt III K 87/20

tj. okres od dnia 30.01.2018r. godz. 06.06 do dnia 24.12.2018r. godz. 10.30 i okres od dnia 19.05.2021r. godz. 14.30 do nadal;

4. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

5. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE		
Formularz (...)	Sygnatura akt	III K 233/21
Jeżeli został złożony wniosek o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, wypełnić część 3–8 formularza		

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Wyroki wydane wobec skazanego			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny	Data wyroku albo wyroku łącznego	Sygnatura akt sprawy
1.1.1.	Sąd Rejonowy w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.	17 maja 2019r.	VI K 145/18
1.1.2.	Sąd Okręgowy w Poznaniu	05 lutego 2021r.	III K 87/20
1.2. Inne fakty			
1.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.1.1.	<p>Skazany M. K., syn W. i G. zd. K. urodził się (...)</p> <p>Z opinii o skazanym, sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania wynika, że M. K. odbywa karę pozbawienia wolności od dn. 19.05.2021r. w systemie programowego oddziaływania, zadania realizuje w stopniu zadowalającym, uczestniczy w programach resocjalizacyjnych, jest zatrudniony nieodpłatnie. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową, właściwie funkcjonuje w oddziale mieszkalnym, nie wchodzi</p>	opinia o skazanym	k. 71-72

	<p>w konflikty z innymi osadzonymi, nie uczestniczy w podkulturze przestępczej, wykazuje postawę neutralną wobec jej negatywnych przejawów. Wobec M. K. nie stosowano środków przymusu bezpośredniego, nie stwierdzono samoagresji, jak i zachowań agresywnych. Był dwukrotnie nagradzany za wzorową postawę, pozytywne wywiązywanie się z obowiązków w miejscu zatrudnienia, nie był karany dyscyplinarnie. Skazany przyznaje się do popełnienia przestępstw za które odbywa karę pozbawienia wolności, deklaruje do nich krytyczny stosunek.</p>		
informacja o pobytach i orzeczeniach	k. 73-74		
karta karna	k. 78-79		
1.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.2.1.			
2. Ocena Dowodów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.2.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	dokumenty	Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.2.1 albo 1.2.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA KARY ŁĄCZNEJ			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny, data wydania wyroku albo wyroku łącznego i sygnatura akt sprawy	Kary lub środki karne podlegające łączeniu	
3.1.1.	Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.	kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności	

3.1.2.	Sąd Okręgowy w Poznaniu	<ul style="list-style-type: none"> - kara 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności - kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności - kara 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności 	
Zwięźle o powodach połączenia kar lub środków karnych z wyjaśnieniem podstawy prawnej			
<p>W pierwszej kolejności należy wskazać, że nowelizacja ustawy Kodeks karny, w zakresie unormowań odnoszących się do instytucji kary łącznej w Ustawie z 19.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19, (dalej: tarcza 4.0) przywróciła model orzekania kary łącznej obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r. Znowelizowany art. 85 §1 k.k. k.k. stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono</p>			

za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzane za zbiegające się przestępstwa.

Gdy chodzi o zagadnienia intertemporalne w zakresie norm odnoszących się do instytucji kary łącznej, tarcza 4.0 zawiera art. 81, który w ust. 1 stanowi, że przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tarczy 4.0, natomiast w ust. 2 stanowi, iż przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tarczą 4.0 stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie tarczy 4.0

Z pozoru przepisy art. 81 ust. 1 i 2 tarczy 4.0 nie budzą wątpliwości wykładniczych, dopóki będziemy mieli do czynienia ze stanami faktycznymi, w ramach których wszystkie kary jednostkowe orzeczone w stosunku do sprawcy stały się prawomocne przed wejściem w życie tarczy 4.0 w zakresie nowelizacji Kodeksu karnego, tj. przed 24.06.2020r., albo wszystkie kary jednostkowe orzeczone w stosunku do sprawcy

stały się prawomocne po wejściu w życie tej nowelizacji, tj. w dniu 24.06.2020r., albo po tej dacie. W tym pierwszym przypadku zastosowanie znajdują, zatem przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 24.06.2020r., natomiast w tym drugim przypadku – w brzmieniu obowiązującym od 24.06.2020r. Rodzi się jednak pytanie, czy przy założeniu, że sprawca wszystkie czyny zabronione popełnił przed wejściem w życie tarczy 4.0 i przed zapadnięciem pierwszego choćby nieprawomocnego wyroku, można (a jeśli tak, to na jakich zasadach) połączyć dwie lub więcej kar jednostkowych, gdy co najmniej jedna z nich została prawomocnie orzeczona przed 24.06.2020r. i co najmniej jedna została prawomocnie orzeczona 24.06.2020 r. lub później, a taka sytuacja ma przecież miejsce w przedmiotowej sprawie (wyrok w sprawie III K 87/20 uprawomocnił się w dniu 13.02.2021r.).

Wynik wykładni językowej art. 81 ust. 1 i 2 tarczy 4.0 skłania do odpowiedzi negatywnej na tak zadane pytanie. Stwierdzić należałoby, że nie można w myśl art. 81 ust. 1 i 2 tarczy 4.0 połączyć kary orzeczonej prawomocnie przed 24.06.2020r. z karą

orzeczoną prawomocnie 24.06.2020r., albo po tej dacie. Trudno jednak znaleźć uzasadnienie dla przyjętego przez ustawodawcę rozwiązania, zważywszy, że czas uprawomocnienia się wyroku w postępowaniu karnym – stanowiący tu kryterium wyznaczające stan prawny – jest w dużej mierze sprawą losową, niezależną od skazanego. Tym samym może się zdarzyć, że przypadek sprawi, czy wymierzone prawomocnie kary jednostkowe zostaną objęte węzłem kary łącznej, czy też nie. Jeśli spojrzymy na to zagadnienie w perspektywie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP („Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne”), dostrzeżemy, że powyższe wątpliwości mają rangę konstytucyjną. Dodać wypada w tym miejscu, że wątpliwości te nie mogłyby się pojawić na gruncie art. 4 § 1 k.k., który stanowi ogólny przepis intertemporalny w prawie karnym, a w myśl którego jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Gdyby ustawodawca nie wprowadził do tarczy

4.0 art. 81 ust. 1 i 2, wyboru stanu prawnego dokonywałby sąd jedynie na podstawie prowadzonych rozważań dotyczących względności zastosowania określonej ustawy do konkretnej sytuacji sprawy.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że umieszczenie w tekście prawa jasnych przepisów intertemporalnych jest zawsze standardem przyzwoitej legislacji. Eliminuje to bowiem niepewność rozwoju praktyki (wyrok TK z dnia 28 stycznia 2003 r., K 2/02, OTK-A 2003, z. 1, poz. 4). Wymóg określoności, z uwzględnieniem należyście zredagowanych przepisów przejściowych, odnosi się do relacji między państwem i obywatelami - adresatami badanej regulacji, którzy mają prawo oczekiwać jej czytelności, przejrzystości, poszanowania zasad systemowych, a także nierozmijania się jej skutków z rzeczywistymi intencjami prawodawcy. Jak stwierdził Trybunał „niejasność przepisów jest wyrazem niedostatecznej troski ustawodawcy o podmiotowe traktowanie adresatów prawa, co odbiera [im] (...) poczucie bezpieczeństwa prawnego i skutkuje utratą zaufania do państwa" (wyrok TK

z dnia 9 lutego 2010 r., P 58/08, OTK-A 2010, z. 2, poz. 9). Zasada państwa prawnego wymaga w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, by zmiana prawa dotychczas obowiązującego, która pociąga za sobą niekorzystne skutki dla sytuacji prawnej podmiotów, dokonywana była zasadniczo z zastosowaniem techniki przepisów przejściowych, a co najmniej odpowiedniego *vacatio legis*. Stwarzają one bowiem zainteresowanym podmiotom możliwość przystosowania się do nowej sytuacji prawnej (orzeczenie TK z dnia 2 marca 1993 r., K 9/92, OTK 1993, z. 1, poz. 6). Podnosi się w związku z tym zasadnie, że zmiana prawa w toku trwającego postępowania wymaga podjęcia przez racjonalnego ustawodawcę działań ochronnych. Oczywistym jest, że wprowadzenie zmian nawet niekorzystnych dla określonego podmiotu uczestniczącego w procesie karnym, nie może być ograniczone czy też wyłączone. Chodzi jednak o stworzenie przy wprowadzaniu nowych regulacji czy też derogacji dotychczasowych, adekwatnych mechanizmów ochronnych, które w procesie karnym ze

względu na jego istotę i łączące się z nim wkraczanie w sferę praw i wolności obywatelskich powinny być przez państwo (racjonalnego ustawodawcę) zagwarantowane (H. Paluszkiewicz, Studia z zakresu problematyki intertemporalnej w prawie karnym procesowym, Warszawa 2016, s. 66, vide: postanowienie SN z dn. 31.03.2021r., sygn.I KZP 8/20).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę art. 81 tarczy 4.0, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zawarte w nim przepisy intertemporalne nie zawierają analogicznego do art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015r. wyrażenia: „chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”. Ustawodawca w tym przypadku nie dostrzegł, że możliwa jest sytuacja, gdy dwa (lub więcej) przestępstwa zostały przez jednego sprawcę popełnione przed wejściem w życie tarczy 4.0 i zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, ale sprawca za pierwsze przestępstwo (lub kilka przestępstw) został prawomocnie skazany przed wejściem w życie nowelizacji, a za drugie

przestępstwo (lub kilka przestępstw) – już po jej wejściu w życie (przy czym zakładamy, że wszystkie kary wymierzone za każde z przestępstw bezspornie podlegają łączeniu). Literalne odczytanie art. 81 ust. 1 i 2 tarczy 4.0 sugerowałoby, że kar orzeczonych prawomocnie przed wejściem w życie tarczy 4.0 w ogóle nie można połączyć z karami orzeczonymi prawomocnie po jej wejściu w życie, a problem rozwiązywałoby użycie przez ustawodawcę analogicznego do art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015 r. zabiegu.

Problem zgodności z Konstytucją art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015 r. był już przedmiotem analiz Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z 4.07.2018 r., K 16/16, LEX nr 2510943, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 19 ust. 1 ustawy z 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (dalej: nowelizacja z 20.02.2015r.), jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Przedmiotem oceny w tej sprawie, którą swoim wnioskiem zainicjował Rzecznik Praw Obywatelskich, był przepis intertemporalny art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015r., który

stanowi, że przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie nowelizacji z 20.02.2015r. (...) dopatrył się w tym przepisie naruszenia zasady równości wyrażonej w cytowanym powyżej art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, przejawiającego się w różnym traktowaniu sprawców, którzy popełnili kilka przestępstw przed wejściem w życie nowelizacji. Treść art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015r. wskazuje, że jeśli któryś z wyroków skazujących uprawomocnił się po jej wejściu w życie, sąd przy orzekaniu kary łącznej może stosować nowe przepisy, ale ich wyboru należy dokonać przy uwzględnieniu treści art. 4 § 1 k.k., który wyraża zasadę lex mitior (nakaz stosowania ustawy względniejszej dla sprawcy). Natomiast w przypadku gdy wszystkie wyroki skazujące uprawomocniły się przed wejściem w życie nowelizacji, zastosowanie znajdą wyłącznie przepisy dotychczasowe o karze łącznej. W tej sytuacji

stosowanie zasady lex mitior jest wyłączone. Wnioskodawca - (...) argumentował, że kryterium daty uprawomocnienia się wyroków skazujących pozostaje w konflikcie z podstawowymi założeniami ustroju RP, z celami i funkcjami prawa karnego, a ponadto jest arbitralne. Stosowanie rzeczonego kryterium prowadzi do sytuacji, w której kara łączna wobec sprawców skazanych za przestępstwa popełnione w tym samym czasie może być orzekana według różnych przepisów w zależności od daty uprawomocnienia się wyroków skazujących. Trybunał jednakże nie przychylił się do oceny konstytucyjnej przedstawionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich i orzekł o zgodności art. 19 ust. 1 nowelizacji z 20.02.2015 r. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Dostrzegłszy nierówność w dostępie do zasady lex mitior, Trybunał Konstytucyjny nie podzielił zapatrywania, że przyjmowanie kryterium różnicowania sprawców, jakim jest data uprawomocnienia się wyroków skazujących, jest konstytucyjnie niedopuszczalne. Prawomocność orzeczenia Trybunał Konstytucyjny uznał za okoliczność prawnie istotną zarówno

w prawie karnym materialnym, jak i procesowym.

Jednocześnie przyjął, że stosowanie kwestionowanego kryterium odpowiada zasadzie proporcjonalności, gdyż ustawodawca, realizując postulat szybkiego wdrożenia nowych przepisów, jednocześnie zapewnił ochronę interesów sprawców, w stosunku do których wyroki uprawomocniły się przed wejściem w życie nowelizacji z 20.02.2015r. Jak argumentował Trybunał Konstytucyjny: „W niniejszej sprawie sytuacja sprawców, wobec których wymierzana jest kara łączna, jest determinowana przede wszystkim przez art. 42 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji”. W konsekwencji także wyrok łączny w stosunku do sprawcy, którego kary uprawomocniły się przed wejściem w życie nowelizacji, spełnia według Trybunału Konstytucyjnego wymogi wyroku sprawiedliwego (vide: postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dn. 28.04.2021r., sygn. IV Kz 267/21).

Uwzględniając stanowisko wyrażone w omawianym wyżej wyroku TK z 4.07.2018r., K 16/16, należy zatem przyjąć, że formułując art. 81 ust. 1 i

2 tarczy 4.0, ustawodawca nie zapewnił ochrony interesów sprawców, w stosunku do których wyroki uprawomocniły się przed wejściem w życie przepisów tarczy 4.0 nowelizujących Kodeks karny. Zdaniem Sądu uznać należy, że wykładnia prokonstytucyjna art. 81 ust. 1 i 2 tarczy 4.0 musi prowadzić do zrekonstruowania normy, zgodnie z którą, w sytuacji, w której część skazań nastąpiła przed dniem 24 czerwca 2020r., a część już po tej dacie – a pomimo to warunki do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczas obowiązujące albo jedno i drugie jednocześnie w dalszym ciągu zachodzą – zastosowanie znajdzie ustawa względniejsza na podstawie art. 4 § 1 k.k.

Pojęcie ustawy użyte w art. 4 § 1 k.k. oznacza, z punktu widzenia formalnego, akt normatywny uchwalony przez Sejm i Senat, podpisany przez Prezydenta i ogłoszony w Dzienniku Ustaw lub źródle alternatywnym (zapis elektroniczny). W doktrynie i orzecznictwie powszechnie uważa się, że pojęcie „ustawa” na tle art. 4 § 1 k.k. jest szersze od zakresu treściowego tego pojęcia użytego w kontekście zasady nullum crimen, nulla poena sine lege anteriori z art. 1 k.k., gdyż obejmuje cały

stan prawny obowiązujący zarówno w chwili popełnienia przestępstwa, jak i w chwili orzekania, odnoszący się do badanego czynu (vide: wyrok SN z dn. 02.02.2006r., V KK 199/05, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 271; wyrok SN z dn. 01.07.2004r., II KO 1/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1216; A. Zoll, w: Zoll (red.), Kodeks karny, t. 1, 2007, s. 90). Jednocześnie w świetle orzecznictwa przepis art. 4 § 1 k.k. znajduje zastosowanie do wszelkich norm karnych mających materialnoprawny charakter, niezależnie od tego, w jakiej ustawie zostały zapisane (vide: postanowienie SN z dn. 19.01.2017r., I KZP 13/16, L.). Dodatkowo W. W. wskazał, że „w rzeczywistości chodzi o ten zespół norm, który będzie bądź to stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie karnej, bądź też bezpośrednio kształtować sytuację prawną jednostki w aspekcie prawnokarnym (W. W., Zmiana, s. 510). Autor ten wskazuje, że zakresem stosowania reguły z art. 4 § 1 k.k. objęta jest nie tylko zmiana formalnie rozumianej ustawy karnej, ale wszelkich regulacji mających znaczenie dla odpowiedzialności karnej sprawcy, a więc przepisów dotyczących czynu zabronionego, grożących za jego popełnienie kar, dyrektyw ich wymiaru,

zasad odpowiedzialności, innych prawokarnych konsekwencji popełnienia czynu zabronionego, recydywy, wymiaru kary łącznej, amnestii czy zatarcia skazania (W. Wróbel, Zmiana, s. 647 i n.; podobnie S. Żółtek, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część ogólna, 2017, t. 1, s. 282).

Tym samym, wobec faktu ponownego gruntownego przemodelowania instytucji kary łącznej, przy jednoczesnym braku pełnego uregulowania przez ustawodawcę kwestii intertemporalnych obejmujących sytuację, gdy przestępstwa przez sprawcę popełnione zostały przed wejściem w życie tarczy 4.0 i zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, ale sprawca za pierwsze przestępstwo został prawomocnie skazany przed wejściem w życie nowelizacji, a za drugie przestępstwo już po jej wejściu w życie – jako zawierające kompleksowe reguły rozwiązywania stanów kolizyjnych w określonych nim sytuacjach, a zarazem bardziej korzystne dla sprawcy – winny mieć zastosowanie przepisy przejściowe obowiązujące w chwili popełnienia przez skazanego przypisanych mu wyrokami czynów tj. przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z 20.02.2015r. o

zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w obecnym brzmieniu obowiązującym od 24 czerwca 2020r. mogłyby mieć zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego M. K., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt III K 87/20 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważyć stosowanie przepisów art. 85 i następne k.k. zarówno w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r., jak i w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020r.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020r., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei jak stanowi § 2 tego artykułu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części

kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie (w dacie wydania nieprawomocnego wyroku łącznego) podlega wykonaniu wobec skazanego M. K. wyłącznie kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2020r., sygn. akt III K 87/20 brak było warunków do wydania wyroku łącznego.

Rozważyć też należało dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego M. K. na podstawie obecnie obowiązujących przepisów.

Art. 85 §1 k.k. k.k. w obecnym brzmieniu stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzane za zbiegające się przestępstwa.

I tak, „pierwszym” chronologicznie wyrokiem jaki zapadł wobec skazanego M. K. był wyrok Sądu Rejonowego w

T. (...)Wydział VI Karny Zamiejskowy w P. z dnia 17 maja 2019r., sygn. akt VI K 145/18, a przestępstwa osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2021 r., sygn. akt III K 87/20 zostały popełnione w dniu 23 kwietnia 2016r., w okresie co najmniej od lipca 2017r. do grudnia 2017r. i w okresie od dnia 09 września 2017r. do dnia 16 grudnia 2017r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie sygn. VI K 145/18.

Uwzględniając, zatem treść art. 85 §1 k.k. i następne k.k. w brzmieniu od 24 czerwca 2020r. stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego i wymierzenia kary łącznej obejmującej kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejskowy w P. z dnia 17 maja 2019r., sygn. akt VI K 145/18 i wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2021 r., sygn. akt III K 87/20.

4. WYMIAR KARY

Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej

Sąd wymierzył skazanemu M. K. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru kary łącznej przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi kara powyżej najwyższej z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, że kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, że kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na

celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85 a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przed wszystkim cele zapobiegawcze i

wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno – prewencyjne.

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną jak w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych tymi

wyrokami przestępstw nie jest w pełni tożsamy, przy czym dominującymi były przestępstwa przeciwko mieniu, a dodatkowo przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu, jednocześnie pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami łącznymi osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu, jedynie częściowo zachodziła bliskość czasowa, bo zostały popełnione w dniu 23 kwietnia 2016r., w dniu 31 października 2017r., w okresie co najmniej od lipca 2017r. do grudnia 2017r. i w okresie od dnia 09 września 2017r. do dnia 16 grudnia 2017r., przy czym przestępstwo osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejskowy w P. z dnia 17 maja 2019r., sygn. akt VI K 145/18 zostało popełnione w tym samym okresie, co większość przestępstw osądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2021r., sygn. akt III K 87/20. Powyższe przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji bliżej absorpcji, co też znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego M. K. (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności do 4 lat i 8 miesięcy,

gdyż granice te zakreślała kara powyżej najwyższej z wymierzonych kar do sumy łączonych kar). Nadto zgodnie z art. 85 a k.k., orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne.

Miarkując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec skazanego, zważyć należy, że M. K. przebywa w warunkach izolacji więziennej od dnia 19.05.2021r. i w świetle opinii o skazanym, a którą przytoczono na wstępie uznać należy, że na obecną chwilę prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna. Zachowanie M. K., które ocenić należy jako prawidłowe, wskazuje, że proces jego resocjalizacji już się rozpoczął i z dużym prawdopodobieństwem można twierdzić, że

odniesie   pozytywne
rezultaty.

Biorąc zatem pod uwagę
całokształt okoliczności w
przedmiotowej sprawie,
Sąd uznał za słuszne i
sprawiedliwe,
zastosowanie   zasady
asperacji i w konsekwencji
na tej zasadzie wymierzył
skazanemu karę łączną
2 lat i 8 miesięcy
pozbawienia wolności
uznając ją za sprawiedliwą
i adekwatną wobec
okoliczności sprawy. Takie
ukształtowane kary łącznej
czyni zadość wymogom
prewencji indywidualnej w
stosunku do skazanego,
jak i wymogom
oddziaływania
społecznego, raz jeszcze
podkreślając
nieopłacalność
popelnienia przestępstw.
Orzekając taką karę
łączną Sąd uwzględnił
wszystkie okoliczności
mające wpływ na jej
wymiar, czyniąc zadość
wymaganiom ustawowym
i   wymaganiom
ugruntowanego
orzecznictwa. W ocenie
Sądu, orzeczona w
tym wyroku kara
łączna i związane z
nią dolegliwości, osiągną
cele zapobiegawcze i
wychowawcze, spowodują
motywację skazanego do
zmiany postępowania w
przyszłości, jak również
uwzględnią potrzeby w
zakresie kształtowania
świadomości prawnej
społeczeństwa, wpływając
na przekonanie, że

<p>przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.</p>	
<p>5. Wymiar Środka karnego</p>	
<p>Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy łącznym wymiarze środka karnego</p>	
<p>6. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU łącznym</p>	
<p>Zwięźle o powodach uzasadniających inne rozstrzygnięcia z wyroku łącznego, w tym umorzenie postępowania, zaliczenie okresów na poczet kary łącznej</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>3</p>	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okresy odbywania kar:</p> <p>a) w sprawie Sądu Rejonowego w T. (...)Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. sygn. akt VI K 145/18 tj. okres od dnia 28.02.2020r. godz. 15.28 do dnia 27.02.2021r. godz. 02.39,</p>

	b) w sprawie Sądu Okręgowego w P. (...) z dnia 05 lutego 2021r., sygn. akt III K 87/20 tj. okres od dnia 30.01.2018r. godz. 06.06 do dnia 24.12.2018r. godz. 10.30 i okres od dnia 19.05.2021r. godz. 14.30 do nadal.	
4	Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.	
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
5	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, a orzeczenie takie podyktowane jest odbywaniem przez skazanego długoterminowej kary pozbawienia wolności.	
8. PODPIS		
P., dnia 25 listopada (...). sędzia Izabela Dehmel		